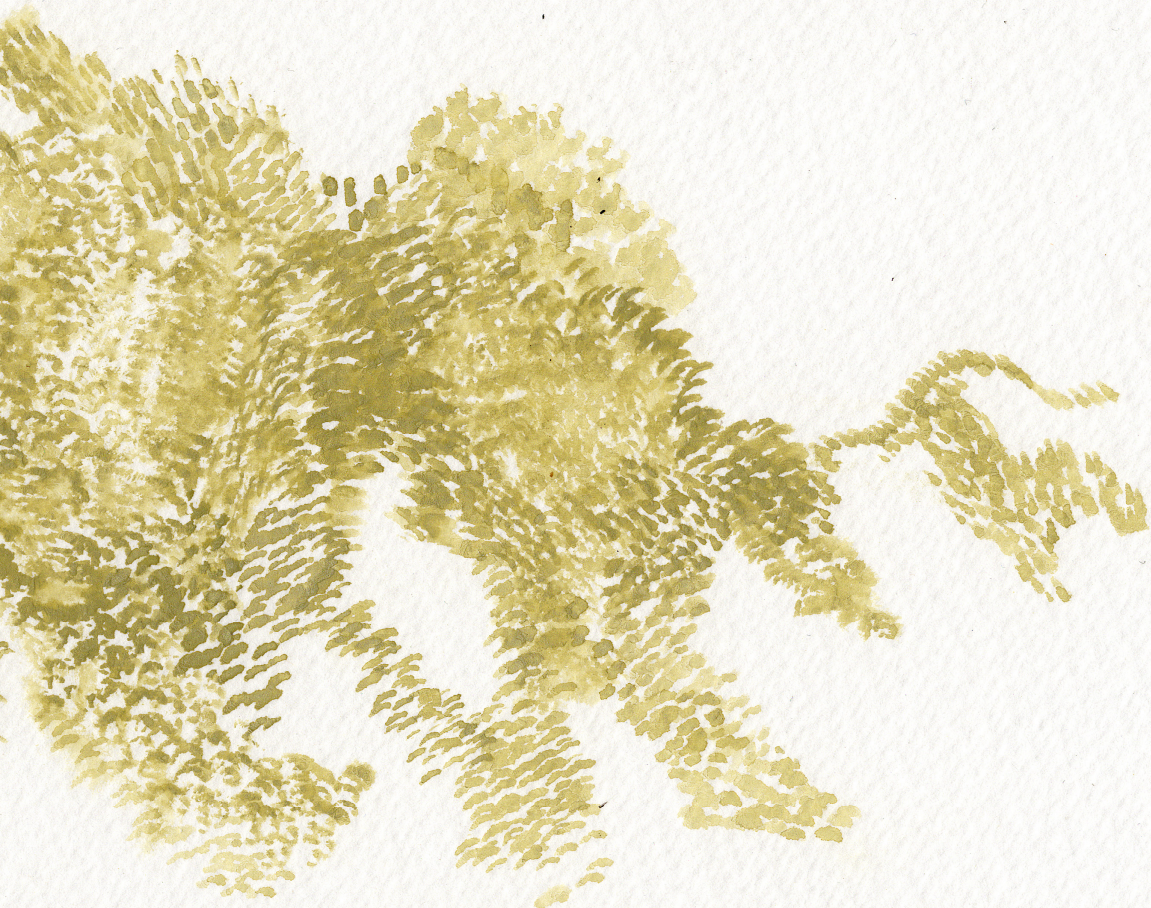

ADDENDA

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 6 - 2020

IDA RASMUSSEN: TRE DIGTE	s. 5
EMIL GRARUP: IKONOGRAFISKE VARIATIONER II	s. 11
CLARA BUSCH: UDEN TITEL	s. 15
OLE VILSTER: TRE DIGTE	s. 21
THERESE VEIER: VEIEN NED TIL STRANDEN	s. 23
CLARA MOSCONI: DET FROSNE LANDS FLYDENDE GRÆNSER	s. 33
CLARA MOSCONI: MYTH: AF EKKO	s. 37
FREDERIK TØT GODSK: EN SKYGGETEATERINSTRUKTØR	s. 41
OSKAR FEHLAUER: MAN VÅGNER EN MORGEN	s. 49
CHRISTINE LIND DITLEVSEN: DIT SIDSTE ANSIGT	s. 53
CLARA MARIE BRO LUDVIGSEN: OM STØV	s. 59
JO EGGEN: FIRE DIGTE	s. 67
DENISE ROSE HANSEN: KIRKEBY PÅ ARBEJDE	s. 73
MARK THOLANDER: LYGTER DERUDE OG GULVE UNDER OS	s. 75

Solen er rød mod skoven. Vi går tidligt hjemmefra. Mine brødre har
fjer i håret.

Om natten sover vi i huset.

Mor siger ræven er mørkeræd, ikke gør os fortræd.

I sommeren glemmer vi andre børn. Vi er ikke inde når de ringer.
Vi bærer hinanden som fregner, mine brødre og jeg.

Min bror gør pinden spids, sidder i udkanten og venter.
Vi ser ud af skoven.

Bærrerne vokser ved diget, løber ud i fingrene. Vi plukker huller i
krattet.

Vi stikker pinde i sneglene, holder dem ud for kroppen. De vrider
sig som pølser over bålet.

Hunden render efter os, gør når vi leger vildt. Mor råber fra huset.
Vi bebrejder og tysser på hunden, som på den der græder.

Vi løber med lette sko, tynde jakker bundet om livet.

Fuglene flyver mod himlen i ruden. Far samler dem bag laden.
Vi græder for hinanden.

I regnen marken. Vi samler vores ting. Regnen er tung i tøjet.

Vi løber nøgne i gårdspladsen.

Der er ingen som kommer til os. Grusvejen ender i huset.

Far kryber under brædderne, sætter fælder for musene. Vi hører ham pusle.

Frugthaven skråner ned i bækken.

De mørke blomster triller når de falder, danner en rende som under et øje.

Natten har gule øjne. I drømmen plukker vi giftige bær. Krattet kradser som en kat.

Rapsen er sammenfiltret som et fedtet hår. Vi maser os frem.

Mor hælder sæbe i karet. Vi glider rundt som vingummier, smutter på hinanden.

Guldregnen står giftigt i haven. Vi er fortalt hvordan vi ikke må røre og altid skal spørge.

Efteråret folder sig ind i mørket. Vi går tidligt hjem.

Sirlige blomster støbt i det mørke jern.

De siger jeg skal lægge to stykker brænde ind, vente og se.

Døren går ikke i hak. Der er koldt om natten.

Solen skarp i ansigtet. De siger foråret er her tidligt.

Leret vand render ned i ærmerne. Vi smører leret op, trykker det ind mellem pileflettet.

Huset kommer til at kunne ånde, fugten bevæge sig gennem leret. Folk bor i døde huse.

Vi arbejder dagene ud i hinanden. Øksens små glid i hånden. Mosset køligt at knuge.

Små blade ligger knust ud over haven. Vi piller dem op i en spand, til bålet.

Solen krakelerer leret. Vi folder hænderne om vandet, kaster det på muren.

Leret slår revner som et rodnet. Fingrene gøres våde, glatter og rives.

Steder stikker flettet ud i håndfladen.

Bag huset står en rusten tønde med regn. Vi skrubber armene rene og røde med børsten.

Togetstationen ligger ved savværket. Skinnerne fortsætter langs
vejen. Få står af.

Jeg lukker op, stille, som man åbner køleskabet om natten, den ene hånd lagt på lågen.

Dine hænder er formet som en skål om regnen.

Jeg bøjer mig forover. Du slipper regnen ud i mit hår, lægger hænderne om mine kinder.

Dine negle er korte. Du bider dem.

Varmen løsner værelset op. Du glider af stolen som en gletsjer af en skråning.

Flammen forsvinder i lysestagen. Der lugter af sod.

Du trækker tæppet op om dig.

Små kviste sidder stadig i ulden, du piller dem ud som af mit hår.

En bil glider lys gennem værelset.

Du trækker tungen over min krop, sliber mig, lille og glat, som stenen du vender i lommen.

Bagsædet er fyldt med dine ting.

Du standser bilen. Herfra ligner skoven én stor bark.

Sommerhuset er midlertidlig. Der bor kun ældre mennesker i området.

Loftspladerne er mønstret af fugt. Vi skubber fluerne ud under ruderne.

Du vågner.

Sveden er trukket ud i lagenet. Omkring dig en gullig plamage som efter et tebreve.

Vi går ned mod havet. Disen fortætter sig i dit hår, drypper ned i nakken.

Små skikkelser samler sig til børn i vandkanten.

Regnen knitrer over heden, i lyngen, som en ild der tager fat. Mosset bliver liggende hvor vi træder.

Fedt sidder stadig i ulden, lugten af får rejser sig i regnen.

Vi finder et væltet træ.

Store stykker bark er gledet af, under er blegt og glat, næsten slimet.

Der løber blå mug i årerne. Det er refleksionen af lyset, der gør blodårerne blå.

Agnus Dei

Et offerlam ligger på et bord. Den lille vædders ben er sammensnørede af et tyndt reb, hvis skygge danner kontrast til det glatte, gipshvide skind, som dækker dens kode. Bagbenene indrammes af forbenene i et apotekerkors. Et blødt skift fra hvid til bleggrå markerer tærsklen mellem kode og hov. Disse blodfattige ben krydser den stribe af lys, der gennemløber det ellers mørke rum. Dyrrets forkrop hviler på bordpladen, ryggen krummes langs en ujævn kurve.

Kroppens grovmaskede pels sidder tæt, men vilkårligt, som lav på en fjeldside. Den vokser sig endnu tættere omkring fårets hoved for næsten fuldstændigt at afblomstre omkring ansigt, næseben. De lyserøde, reptillignende næsebor, de irriterede øjne som hos en pollenallergiker. En mørk rolig iris skraveres af lange, hvide hår. Bagom disse morfinøjne hænger vædderens ene øre slapt ned. Hornene er korte og gyldenbrune. Den flossede hale kuperes af mørket.

Skt. Lucia

En kvinde kaster et køligt, doserende blik mod beskueren med sine brune øjne, hilser. Et lille punkt omkring højre næsebor blusser diskret, en farvning, som de små, kompakte læber deler. Hendes ansigt kløves på midten af lyset, skyggesiden synes deform, kvieagtig. Det brune hår skjuler det ene øre, kun flippen er synlig bag odaliskkrøllerne. Bundet om håret er en krans af blomster; pæoner, roser; hvid, gul, orange, pink. Deres knopper lyser af sig selv som morild under havets overflade. Over kronen svæver en tynd glorie. Om halsen hænger tre perlekæder.

Hun er iført en kjole. Overdelen er mørkerød, plisseret langs syningerne. Et guldfarvet bånd markerer overgangen mellem den og det øverste af hendes kraveben. Kjolens ærmer er store, hvide og puffedede, men smalnes ved de åbne manchetter, et luftskib. På brystet er en lille indfattet ædelstensmandel fæstnet til en underligt stor sløjfe i flaskegrøn. Den røde bluse sekunderes af en nederdel i sort.

Hun holder et sølvfad i højre hånd. I fadets fordybning ligger et sæt alvorligt skelende øjne. Blikket er dovent, tomt, som man ser det hos en mannequin. I venstre hånd holdes en palmegren i guld.

Skt. Frans II

På skumringshimlen bliver skyerne til magre, vinterdøde fugle. Horisontens trækroner klynger sig sammen. Små, fede, sartgrønne keruber i færd med at bestige den skyggeklædte klippe. Ved klippens fod ligger en høj, smuk og tavs i sin brynje af løv. Skællene udtones i mørket. Et hus med skorsten på taget.

I lysningen foran højen knæler han i en laset dragt, som er riet sammen med store, lyse lapper af vadmel. Et stort hul på venstre ærme hilser beskueren. Fra håndfladen svæver et mørknet kranie, som med sine blinde øjne stirrer på hans underkæbe. Lysets genskin på kraniets mørnede pandeben. Bogen på stenblokken. Hans underarm strejfer bogomslaget. Et rundt sår i håndfladen på størrelse med et insekt. Hånden, der foldes som til en kugle af madpapir. En følelse manifesterer sig i hans blik: Den opadvendte pupil, lysets spillen i kanten af iris, en tåre, der bygger rede i hans øjenkrog.

Himlens gradvise mørkning.

Moderen og Sønnen

To pærer. Gyldenbrun, lysegrøn og morgenrød afløser hinanden tværs over de brudfaste skræller. En mor ser med halvt åbne øjne på sin søn, som har blikket vendt mod et knapt synligt, men heftigt prikkende sår på venstre pegefinger. Under hendes øjne har et tyndt lag af væde samlet sig.

Hun er i færd med at sy. I hendes skød ligger en aflang pude viklet ind i et hvidt lagen. Et fingerbøl, hvis engang gyldne overflade nu er slidt og mat, kroner hendes langefinger. Han er i færd med at flette. Fra hans skød ruges en krans af tjørn, ved hans fod står en lerkrukke med vand. Han er klædt i blå, hun er klædt i rød, stofferne glimrer som mosaikglas gennemlyst af solen.

To duer. Den ene er på nippet til at bryde i gråd, det udbulende øje omkranses af en nopret rand som en citronstilk.

En vase med roser og liljer. En massiv søjle. Sprækker i gulvet.

En morgen er der lidt lys,
der ikke er solen,
som tager os ved brystet og brysterne
vi er en kreds,
himlen uden hænder
slår sig ned på os,
et specifikt sted på vores krop,
viser os ømheden
at finde brystet,
kredsen kigger ud over skrænten,
selve det at være bladbærende er så tydeligt,
ad stjerne ved skrænten,
kredsen kigger på alt under himlen, hvis der er en mulighed
for ikke længere at være menneskelig, så tar vi den,
giver afkald på munden, ikke længere være åben,
vi er så lukkede i det græs alligevel
arme og
ben helt ind til kroppen,
stjerne kroppen uden sine takker, kvistkroppen, et yderste led:

man sagde, når hun ligger,
hører kvinden til lyset der deler sig på stråene,
til menneskehånden
den kan ikke dele sig,
men hvad som helst kan den og huden
det bløde
at tage hynderne ind hver aften,
kredsen er på stranden nu, vi er her
for at dominere
knogler i sandet til vi når bølgerne, sådan
må det se ud, hvis man ser os oppe fra skrænten,
vil man se udryddelsen
i os, vi klæder os af, efterlader
vores tøj,
sådan vil man se venskabet,
vi hører sammen,
vil man trække sig tilbage til haven,
her har man ladet noget stå:
en træstub,

til minde om en engang større organisme, vi føler, at vi mangler
noget for enden af
vores krop, så vi breder os
til alle hjørner af haven,
kastanjetræer som blåregn samler vand,
brunt og grønt vand
i det edderkoppespind, vi kalder haven,
en hånd farer gennem luften,
det er vores der børster valmuestøv væk
gal efter at se
de mindste ting,
der findes en opgave i verden,
at rykke rundt på noget lys eller spørge: hvordan vil ting sprede sig,
vi tænder ild, heraf
sår flammerne deres frø i verden, halvcirkler af foder i kofoldene,
naboernes gule kirsebær, kærlighedsmurstenene
og husene de har rejst, hver en fysisk lykke i det sorte univers viser
sig og vi,
flammerne
tydelige som flammer, ser:

spisekammeret,
en mathvid dør der binder,
fire eller flere stankelben i revnerne omkring dørkarmen, deres
kroppe kan briste
zigzaggende
til piruetter af løsrevne ben
dømt til at dreje
om sig selv i al evighed,
vi forsøger at hive i døren for at komme ind,
årsagen kan være, at huset er levende,
det forskyder sig,
fugt,
til intet passer sammen længere,
vi kan ikke synke i
husets revner, vi må vente
på lyden der adskiller hus og have
det er de halvrådne rabarber i bedene der,
når nogen skærer til,
går løs,

som knoglefarvede øjne eller som at skære en tånegl af med en
køkkenkniv,

der findes et madsår i os,

eller flere,

steder vi har taget

skade, for vi spiser sort mad i sommerhuset,

sorte frugter og sorte kartofler

sorte desserter og sorte mellemmåltider alt i

halsen er sort,

indgangen til det røde hjerte,

det er nat nu,

en nat så umenneskelig som kastanjetræerne,

natteluftens kender ikke som solen og månen

en cirkel,

den farer,

endnu har man slukket lyset i huset,

endnu går man til ro som menneske eller som fugl,

det er solsortens drøm,

der lyser fremad som dugdråberne i græsset,

hvis I havde set
knopperne
der sprang ud som organer under jeres overflade, inden I blev født,
havde I aldrig kunne tro, I var andet end blomster,
lyse,
rinde,
smuldre
i bække,
smuldre eller se
modersværmen daler
lige ved bækken,
aflys skov, aflys duft, aflys farve,
se hvad der kan bygges på jorden,
solsorten drømmer for jorden
vågner, eller vågner ikke endnu
og drømmer mange andre drømme

Inde i træet
De mange, tynde ringe
Af mindre træer

Vandpytten ser op
Den badende musvit
I solens glorie

Det er lavvande
En tom nøddeskal
Venter på digtet

(tekstutdrag 1)

De har vært oppe på festningen flere ganger, lent seg ut mellom skyteskårene på brystningen og sett bølgene slå mot klippene rett under. De har tatt bilder av hverandre ved siden av, og sittende på, de gamle kanonene, inntil steinmuren, og ved siden av plaketten der det står når Castel Dragone, som festningen heter, ble påbegynt og hvem den skulle verne byen mot. De har bare vært der om kvelden. I mørket kunne hun ikke se formene på klippene under, bare skjelne det hvite skummet på bølgene, høre at de brøt mot steinen. Da har hun gått inntil kanten, lent overkroppen ut over muren, forestilt seg det hun ikke kunne se, latt kroppen opphøre i natten. Stranden helt svart. Nå er det dag, lyset er skarpt. De fortsetter opp de brede, dype marmortrinnene, som er slitt i midten, og buer nedover.

Sam streifer leppene hennes da de skilles på den ovale plassen foran kirken. Han fortsetter over plassen og videre oppover. Lydia går mot den massive, doble kirkedøren. Den er dekket av utskjæringer, illustrasjoner av bibelhistorier. Døren glir overraskende lett opp. Hun kommer inn i forgangen først, skyver fløyelsgardinen til side, den subber tungt i gulvet. I midtgangen bakerst i kirkerommet lar hun øynene venne seg til det dunkle, brune lyset. Luften er sval og deilig mot huden. Det lukter kjeller; fukt og svakt av muggsopp.

Taket er skjoldete, flekket av sot og skitt. Hun går bortover steingulvet, nedover midtgangen. Det sitter noen mennesker på benkene. Enkelte av dem kjenner hun, ansikt hun har lagt merke til før. Det er ingen turister i kirken. Kirken brukes av dem som bor her. Strandklærne

kjennes brått krevende og feil, slik Sam påpekte. Hun ser seg omkring, urolig for at den lette påkledningen hennes er respektløs, skaper et sterkere skille mellom henne og de andre i kirken. Folk er der for å be, søke trøst. Hun går til et sidekapell, og passerer flere store oljemalerier, dramatisk lyssatte scener, draperte kroppar med lysende hud, omgitt av dunkle, tette skygger. Motivene virker ikke stofflig, lagene med maling på tre under mange lag med tett glatt ferniss og sparsom belysning, gjør at flaten blir ugjennomtrengelig og hard. Et skall. De høyreiste prektige marmorsøylene bærer arkitekturen; på tross av sin massive tyngde, skaper de en illusjon av letthet. Muligens fordi rommet er smalt, men veldig høyt til taket. Dagslyset siles gjennom de fargede glassvinduene, det rekker aldri ordentlig inn, ikke helt til midtgangen. Selv midt på dagen forblir rommet halvmørkt, og demper den mest intense skjønnheten i det vakre, gygne interiøret. Hun fortsetter inn til altertavlen. Det står et bord med lys der. De blafrende flammene påminner om svermende ildfluer, eller ivrige glorier som vil slite seg løs, frigjøre seg fra flammen og stige opp. Hun kjøper ett lys og legger to mynter i boksen. Lydia stryker pekefingeren nedover lyset. Voksen er bløt og fet, som spedbarnshud. Hun tenner veiken mot et av de brennende lysene i den store lysestaken.

Hun setter seg ytterst på en benkerad. Kroppen skjelver, som om hun fryser. Pusten er hakkete. Storslåtte katolske kirker fulle av turister blir sekulære, forfengelige utstillingsrom, i konkurranse med hverandre. Men denne moderate, vakre, kirken har beholdt sin funksjon, høytidelighet og alvor. Liv og død er sterkt til stede. Sorgen

og tapet, ved å bli forlatt av en du elsker, et menneske som alltid har vært i livet ditt. Som da Lydias mormor døde. Lydia ville ikke gi slipp, selv om den gamle damen forberedte henne og sa at hun var mer enn klar. Hun var 96 år da; Lydia tryglet henne om å bli hundre. Hun sovnet inn i stolen sin, alene. I flere år kjente Lydia en ekstra sorg over ikke å ha vært der i dødsøyeblikket, men hun tenker nå at det var en siste gest, for å skåne de som skulle leve videre.

Treverket i benken knaker da hun reiser seg og går tilbake mot døren. Ved utgangen står en fontene med vann. Hun dypper fingertuppen i vannet, tegner bevegelsene i luftrommet inntil brystet, etterligner ordene. Handlingen og bevegelsene kjennes fremmede, selv om hun har sett katolikker gjøre den utallige ganger før. Ritualet har ikke noen reell betydning for henne, og hun kjenner seg keitete og desperat. Lydia ser utover kirkerommet, engstelig for at noen har observert forestillingen, den pinlige tilbedelsen; en sentimental, svermerisk søken som ikke forløser noe.

(tekstutdrag 2)

Dagen er hennes. På veien ned mot stranden går en liten gutt foran henne. Han ser ut som han er ni eller ti år. Hun har sett ham før, han bor i et av husene nedenfor klosteret. Skrittene hans er lette og hurtige, føttene rører så vidt bakken. En gekko kravler baklengs ut på stien, rett foran ham, den har en svart dyrekropp i munnen, drar et lite vesen med seg. Gutten skvetter, lager et skrik som ikke kommer ordentlig ut, men stopper, kveles i halsen. Han reagerer raskt, sannsynligvis uten å tenke, tramper med foten i bakken, veiver med hånden mot gekkoen og skremmer den vekk. Gekkoen slipper byttet, løper inn mellom steinene og blir borte. Det lille dyret ligger igjen. Den rører seg ikke, som om den ikke vet at den ikke lenger er låst fast i kjeven til gekkoen. Så kryper den, vingene sleper i bakken, inntil en lav steinmur. Den søker inn i skyggen. Der blir den liggende, bare en ørliten, ujevn bevegelse i brystet viser at den puster.

Både Lydia og gutten bøyer seg forsiktig ned. Den lille, svarte kroppen minner om en naken, fjærløs fugleunge. De skjøre vingene utgjør størsteparten av dyret, men selv de er bare et par centimeter. Det er en flaggermus, en baby. Flaggermusen prøver ikke å flytte seg eller skjerm seg. Kan den fortsatt fly? Gutten ser på henne, som om hun vet hva de bør gjøre fordi hun er voksen. Øynene hans er blanke, og ordene strømmer ut, altfor fort, på italiensk. Hun kjenner en retningsløs fortvilelse, ute av stand til å svare, eller berolige ham. Idet barnet bøyer seg brått ned mot det skadde dyret, agerer hun spontant, griper armen hans og haler ham opp igjen. Hun forklarer, med få ord og improviserte, tydelige håndbevegelser, at de ikke må ta

på den. Hun ser at han forstår essensen, gutten retter seg opp, med strake, tynne ben. Hun vil de skal finne en måte å hjelpe flaggermusen på, de to, sammen.

Flaggermusen kryper lenger innover i skyggen. Snart kommer hele muren til å bade i sol. Gutten ser seg rundt. Litt lenger ned på stien ligger en gul plomme. Han henter plommen, vrenger det saftige fruktkjøttet ut som et åpent sår, og legger den ved siden av flaggermusen. Hun går bort til en lav palme for å knekke av et palmeblad. Den seige stilken skjærer seg inn i huden. Gutten legger hendene sine på stilken, rett nedenfor hennes grep. Sammen klarer de å brette stilken på palmebladet og legger det som en skrå parasoll over flaggermusen. De blir stående der, ved siden av hverandre, ser på flaggermusen som ligger i skyggen av bladet. Gutten tar henne plutselig i hånden, som om hun var moren hans. Og klemmer, holder fast.

Lydia hører stemmer, og ser tre unggutter høyere opp på stien. De kommer nedover, mot dem. Gutten strammer grepet om hånden hennes. Ser bort, med engstelig blick. Lydia tror hun skjønner hva han tenker. Ingen må ane at det ligger noe under palmebladet. De tør ikke bli stående ved flaggermusen, og går sakte videre, noen meter nedover stien før de stopper.

Ungguttene går rett forbi palmebladet, passerer dem. Hun tar bagen opp igjen, over skulderen. De fortsetter sammen, gutten og hun, side om side helt ned til strandpromenaden. Der slipper han taket, løper

mot en flat, firkantet asfalt plass inntil stranden. Det er fotballbanen.

Hun går trappen ned til stranden. Ingen venter på henne.

(tekstutdrag 3)

Lydia kjenner det i kroppen med en gang hun våkner, hun trenger ikke engang åpne øynene. Det er lettere å puste, luften er kjøligere, vinden frisk og salt. Hun snur seg mot Sam. Han ligger på ryggen oppå lakenet, naken, med armene ut til siden. Lydia lener seg inntil ham, lukter på håret hans. Første gang Sam var med henne hjem, hang lukten av ham igjen i hodeputen etter at han hadde gått. Det luktet hav. Senere den sommeren fant hun ut hvorfor.

Det var bare noen få dager etter den første natten deres, og første gang de dro og badet sammen. De gikk helt ut, ytterst på odden, der det var dypt nok til å stupe. Det var best sånn, å ikke vite på forhånd hvor kaldt vannet var.

«Vet du hvordan menneskekroppen best kan overleve i kaldt vann?»

Sam snudde seg mot henne.

«Må du si det nå, rett før vi skal stupe uti.»

«Jeg mente det ikke sånn da. Men jeg kan godt si hvorfor.»

«Ok.» Hun trekker på skuldrene, musklene er stive i den kjølige kveldsluften.

«Det lureste er å være i bevegelse hele tiden, svømme seg varm.»

«Hvor har du hørt det?»

Hadde han kjent henne bedre, ville han hørt på stemmen hennes at hun ikke trodde på ham.

«Ikke noe sted, jeg bare tenker meg det.»

Hun visste at kroppen greier å holde seg varm lengre i kaldt vann når den er i ro, da kan hjernen bruke kreftene på å holde kroppstemperaturen oppe, kjempe mot nedkjølingen. Hun lot være

å si at han tok feil.

Lydia gikk et skritt fremover, stupte. Allerede da hun svømte opp til overflaten, var kroppen kommet over det første sjokket. De svømte ut mot flytebryggen. Himmelen var varmrosa. Ingen av dem orket å klatre opp på bryggen, la bar, våt hud møte luften. De snudde ved bryggen, svømte inn igjen til stranden. Hun svømte til det var så grunt at knærne skrapte nedi de spisse, porøse skifersteinene på bunnen, og hun ble tvunget til å reise seg opp og vasse i land.

Lydia stod barbeint på svaberget. Hun strøk hånden over den nuppete huden; dro genseren over hodet og satte seg ned på det lunkne berget. Vått hår hang tungt nedover ryggen, vannet samlet seg i tuppene, rant videre og laget en kald, flekk på stoffet. Sam stod oppreist og ristet på hodet; vanndråpene sprutet omkring og traff henne i ansiktet. Han tok frem en tube med hårgelé, klemte massen ut i hendene og dro fingrene flere ganger gjennom håret. Hun kjente igjen lukten fra puten, den var sterkere nå.

Det er lenge siden den første sommeren. Sam lukter ikke hav lenger. Lydia husker ikke når han sluttet å lukte det. Han er tynnere i håret enn da hun traff ham, krøllene nesten borte, vikene strekker seg dypere innover på hver side av tinningen. Hun studerer det kjente ansiktet hans, den kjøttfulle, kraftige nesen, og det lille, mørkere hudområdet rett under venstre øye. Det er asfaltrester etter en sykkelulykke, små partikler ble værende i såret, umulig å oppdage før sårskorpen var helet og lukket med et nytt lag hud.

(tekstutdrag 4)

Søvnens til Sam dominerer rommet fullstendig. Hun skyver bort ham. Pusten hans endrer seg ikke. Lydia sniker hånden inn under puten hans, løfter den forsiktig litt opp og slipper brått. Hun trekker hånden lynraskt tilbake og ligger helt stille i de få sekundene det tar før han reagerer på fallet og rykkes ut av søvnen. Han skjeller henne ut, blir rasende, banner. Hvem ville ikke det? Hun vekket ham brutalt, og tilsynelatende uten grunn. Lydia benekter alt, sier det ikke var henne. Han roer seg, glir raskt tilbake inn i søvnen, hun mister ham og blir liggende igjen, våken og alene. Selv om hun ikke angrer, er hun plaget av dårlig samvittighet. I desperasjon over den våkne ensomheten har hun gjort lignende ting før. Og hun forsøker alltid å dekke over handlingene etterpå, vil ikke innrømme at det var henne, eller at det ble gjort med vilje, selv om han konfronterer henne.

I natt ønsker Lydia bare å være nær ham uten å vekke ham, gli varsomt inntil kroppen hans. Kjenne hvordan det er å ligge tett inntil ham når han sover, håpe at det smitter over på henne, at hun får overført noe av søvnen hans. Uansett hvor forsiktig hun er, så kan også slike kjærlige, milde tegn vekke ham. Han er var når han sover, som om han har en usynlig grense rundt kroppen sin, som hun ikke kan bevege seg innenfor. Hun nøyer seg med å kjenne forsiktig med hånden, føle den omsluttende, tiltrekkende varmen rundt kroppen hans. Selv om hun er våken og kan åpne en glippe i teppet, temperere og slippe inn kjøligere, frisk luft, klarer hun ikke å finne den perfekte temperaturen som han skaper helt naturlig.

Lyden av havet har alltid beroliget henne. Bølger som ruller mot stranden, regelmessige åndedrett som aldri opphører. Lydene fra havet når ikke opp hit.

Litt etter litt slipper natten inn i kroppen hennes.

1. periode

lange nætter

(mørke)

Klokken er 13.
Jeg har været vågen en uophørlig nat.
Jeg vågnede kl. 7.30.

Har jeg fortalt dig
om dette frosne lands flydende grænser?
Ville ønske jeg kunne vise dig
se! Fortællingerne sive til himlen

Slange sig gennem landet
ubevidste om den poesi
de bærer med sig

Fra den ene ende
til den anden

Fra A til B

Jeg ville ønske jeg kunne
bære dem med mig
som en kugle i min mave

Fra kyst til kyst slanger de sig grænsepløst
simultant med månen på himlen

Hele verden ligger som en kugle indeni

*Warm rain and thunder
Days are getting
darker.
A week is such
a long time,*

Fra nordøst til syd i størstedelen af mine vågne timer

*Eras rot like nature
Age of paranoia
Don't be such a
modern stranger*

jeg sender billeder til dig.

Oh angel

Ser vi virkelig på den samme?

2. periode

**jeg sender billeder til dig
(tusmørke)**

Jeg keder mig i det
Jeg finder mig til rette
Jeg har en hverdag

Indeni er her ikke så anderledes
fra de andre steder

Rastløshed omkring midnat
vågner hver nat

I request another dream,

som James Blake synger
i sin sang I Need a Forest Fire
fra 2000-et-eller-andet

Han fandt mig i min mangel på skov.

Det ER det samme.

Jeg lytter med fodsålerne
til den langsomt skiftende årstid

Uret siger nat
himlen siger nej

Rolling along I'm in a strange state of mind

Omkring mig siger vinter
himlen siger nej

*You got light in your eyes and you're standing here
beside me*

Planeterne kom først,
skiftet følger trop

I love the passing of time

Som Talking Heads' eneste gode sang
overleverer til mig omkring påske.

3. periode

farer vild og fusionerer
(lys)

I intetheden kan man udvide sig
uden grænser

Uden grænser er der ikke noget dig

Min selvsikkerhed beror på
at jeg har opdaget mine dimensioner

Det er ikke min sag
at gøre mig mindre end jeg er

Vil ikke sige at det føles som
at forsvinde eller opløses

Formerne farer bare vild
og fusionerer

Her er ingen mangel på mening

Vi kunne finde tærsklen
og beslutsomt
uden tøven
bryde igennem

*Jo bedre jeg er til at minimere verden,
desto bedre kan jeg være i besiddelse af den*

Som Myth i sidste ende husker mig på

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

~ ~ ~

~ ~

~ ~ ~

~

~

~ ~ ~

~

////////////////// det lyder som at være under havets overflade //////////////////

GAZE Ingen tvivl om, at det her er vandalisme!
MYTH -isme
SITE det er okay, så længe i efterlader ...
GAZE Solen gik ned, lysene tændte
MYTH ned -ændte, -ændt-
SITE ...huller så huden kan ånde
GAZE mit syn var tilbage.
MYTH -age -age -age
SPARKLE shhhhhhhhh
SITE //////////////////////////////////////
GAZE Det ligner tre engle!
SPARKLE (*synger*) hvis disse pile skulle nå elskerens øje
MYTH hvis disse pile skulle nå elskerens øje
SPARKLE (*synger*) skulle de derefter rejse til, og gennembore deres hjerte
MYTH skulle de derefter rejse til, og gennembore deres hjerte
SPARKLE (*synger*) overvælde dem med lyst og længsel
GAZE det ligner kææærestesorrtrrger!
MYTH -æreste -sorg -org -org
SPARKLE sssssssssss
SITE // // // // // // // // // //
// // // // // // // // // //
// // // // // // // // // //
GAZE Tog et skridt nærmere og stod ansigt til ansigt med det
jeg var lige foran

kiggede ned på mine fødder
og mine fødder
var placeret parallelt med hinanden
på en platform.

Beton omkring mig var hav.

MYTH -av

SITE Vi afgår fra land.

SPARKLE tre. Vi er tre. Vi er skibets indhold, isoleret på åbent hav. Skibets tunge krop bevæger sig i svingende rytmer over bølgen; sidder fast i bølgedalen, troner på bølgetoppen. Det er frekvensen vi bevæger os i.

SWASSSSHHHHHHHHH!!!!

Vores energi til søs, som går i land,

MYTH SSSSSSSHHHHHHHHHH

SSSSSSSSHHHH

SSSHHHH

SSHH

SITE på Ø hvor vi møder hinanden, og genforenes med Gaze

GAZE Herfra tager vi afgang. Med solopgangen og havet. Bjergene og det flade landskab. Jeg ser mig omkring, og pludselig er det væk. Lige så overbevisende som jeg så det før.

Det første billede, jeg fortalte dig om at have taget, var et, jeg tog af mirabelletræet ude foran hospitalet. Siden tog jeg et hvert år på samme sted. Jeg fortalte dig, at det for mig, var et billede af foråret, og at det billede, uanset hvor mange andre jeg tog, altid føltes som det eneste, jeg havde taget det forår. Jeg husker dagen, de udskrev mig. Mine arme var ømme af nålene og plasticrørene, der var begyndt at føles som en del af min krop. Selvom jeg var så svag, at jeg måtte sætte mig på den første bænk, jeg så, tænkte jeg alligevel, at jeg endelig var fri, da skydedørene åbnede sig og jeg gik ud af hospitalet. Den unge portugisiske kirurg (var jeg ældre eller yngre end ham?), der havde opereret mig, skoddede skamfuldt sin cigaret og foregav at modtage et opkald. Nogle år efter skrev jeg til dig, at jeg en dag ville bruge mine fotografier i en film, med en lang sort skærm som indledende sekvens, og lade billederne stå længe og ukommenterede, men med bratte overgange. Hvis ikke du ser foråret i dem, får du i det mindste mørket at se.

*

Hvilken glæde er det ikke at tage sin jakke af udenfor i solen for første gang i år. Det har jeg lige gjort. Folk omkring mig taler om, at det er blevet forår. Det damper op fra kaffe og ryger ud af munde. Mirabelletræet, ikke sneen, lyser husmuren op. Sært syn i begyndelsen af marts. De hvide blomster åbner sig, langsomt. Virussen er kommet til Danmark.

*

Jeg gik gennem kirkegården på vejen hjem, mens solen var ved at gå ned. I silhuet lignede folks hår glories i modlyset. Jeg blev i tvivl, om det er i begyndelsen af marts eller april, at sirenerne afprøves. Jeg gik og følte, at de kunne sætte i gang hvert øjeblik. Senere huskede jeg, det først er i maj. Trækronerne blev lyst op af den lavthængende sol. Jeg samlede mine hænder og lavede en skyggefugl på et stort træ. Det var den eneste figur, jeg kunne huske. Jeg tænkte mere på dine hænder, end på det ansigt i profil, du lavede i loftet, mens jeg holdt lommelygten over dit bryst. Du åndede tungt og vi lå i din lille seng og du ville ikke indrømme, du ikke forstod dansk. Kommer du ihåg?

*

Tager to indslumringspiller for at kunne sove for tiden. De hjælper de første timer, men så vågner jeg. Jeg væltede et glas i nat, da jeg kom fuld hjem. Jeg spyttede på mine fingre og fik de sidste små skår op sådan. Jeg vågnede kl. 3 og frøs. Størknet rødsort blod på min finger. Jeg gik ud i køkkenet for at drikke et glas vand. Jeg havde åbenbart glemt at lukke vinduerne, da jeg luftede ud. Jeg så ned på gaden, der var helt tom. Jeg frøs. Vågnede kl. 8. En mand stod og røg det sidste af en joint ud af sit vindue, på samme måde som man suttede nektar ud af honningblomster som barn.

*

Nu er der undtagelsestilstand. Det minder måske om krig. Folk undviger øjenkontakt på gaden, som smittede den. På et gækkebrev,

jeg fandt i gården stod der: "Dit navn det går og drikker, pas på jeg ikke stikker."

*

I nat blev urene stillet en time frem, til sommertid. I morges da jeg vågnede, var græsset hvidt af sne. Jeg cyklede gennem Indre by og ud på Refshaleøen om aftenen. På cykelstien så jeg fire handsker (ikke par). Jeg så en mand gå og misse med øjnene op mod et lysende vindue. Han havde netstrømper og høje hæle på. Jeg så tre piger med hård make-up sidde lænet op ad en sten bag Christiania og dele en joint med en lille højttaler imellem sig. Jeg så busser med ingen, eller næsten ingen, køre forbi mig. Ude foran Botanisk Have lyste datoen (28/3/2020), klokkeslættet (22:55) og lufttemperaturen (7,5) op på et lysskilt. Lyset fra skiltet badede løgblomsterne i et skiftevis rødt lys og natligt mørke. Sneen smelter. Smeltevandet bryder hul i sneskorpen på græsset. Solen smelter sneen på trillebørens håndtag. Jeg går forlæns og baglæns i mine fodaftryk ude i min søsters have, hvis hus jeg låner disse uger, fordi jeg *især*, siger hun, er nødt til at holde mig indendørs. Blomsterne på mirabelletræet ser ud som de gjorde for nogle år siden, da der var hedebløge. Nu ligner de fembladede hvidrosa blomster på grenene møl. Alle mine fotografier af træet foran hospitalet i flor er taget i april eller tidlig maj måned, men i år er blomstringen allerede forbi. Sneen dufter fersk. Blomsterne dufter sødt. De nedsmattede blomster gled op mellem tærne, når min søster og jeg gik hen over græsplænen om sommeren. Min søsters hus var engang vores forældres. Jeg læste, at himlen er mere blå disse

dage end ellers. Jeg læste, at kohejren er kommet til Danmark og er blevet set sidde på ryggene af køer i Jylland.

*

De hvide blomster var det, der plejede at krystallisere foråret for mig. Siden undtagelsestilstanden har jeg følt mig dysset hen i en vågen søvn. I begyndelsen troede jeg, det skyldtes den manglende søvn og rastløsheden over ikke at kunne komme ud. Jeg begynder at stå op midt om natten, banke ind i væggen. Jeg onanerer eller tager armbøjninger for at blive træt. Jeg går ud for at ryge (jeg er begyndt igen). Har skrevet dagbog siden, vi lukkede ned, men det virker som et brev.

*

“For os er en sol ikke rigtigt en sol medmindre, den stråler og foråret er ikke rigtigt et forår, medmindre det er soleklart. At tilføje adjektiver ville være at sætte prismærkater på et indkøb. Japansk poesi modificerer aldrig. Der findes en måde at sige båd, sten, tåge, frø, krage, hagl, hejre, krysantemum, der rummer dem alle. På det seneste har aviserne skrevet meget om historien om en mand fra Nagoya. Kvinden han elskede døde sidste år og derefter druknede han sig selv i arbejde – på japanske manér – som en galning. Det lader endda til, at han gjorde en vigtig opdagelse indenfor elektronik. Men så tog han livet af sig selv i maj måned. Folk sagde, han ikke kunne klare at høre ordet *forår*”

Fældede det ene af de to mirabelletræer i min søsters have i dag. Det var inficeret med svamp og lav. Træet var så dødt, at man kunne knække store grene af, hvis man hang sig i dem i armene. Det var sært ikke at føle noget, da det væltede ned med en dump lyd. Jeg saver det op i morgen.

Svar

Mit besøg, der skulle have varet en uges tid, har nu varet to måneder. Mit flamsk, fransk, engelsk og svensk er blevet så sammenblandet, at jeg ikke længere ved på, hvilket sprog, jeg drømmer eller tænker. Jeg går ikke ud. Næsten ikke hvert fald. Det skyldes ikke virussen. Ikke fuldstændig. Men snarere at jeg ikke har nogen at se i byen længere, ikke engang dem jeg tænkte, jeg kunne skrive til, hvis mit ophold skulle blive for ensomt. Under hele togrejsen (jeg var næsten alene i togvognen hele turen), forsøgte jeg at få færdigskrevet det oplæg, jeg skulle holde på akademiet om fotografi og film uden kamera, dagen efter min ankomst. Jeg blev træt, mæt af ordene. De blev ved med at stå med samme indledninger, stivnede og fantasiløse, uanset hvordan jeg indledte dem. Og jeg blev desuden mere og mere nervøs for at holde oplægget: Ville der komme nogen, ville de lytte – ville jeg selv have gjort det for et par år siden? Da jeg på et tidspunkt så op fra min computer, så jeg en hund løbe hen over en mark og jage en flok fugle op i luften. Pludselig så jeg, at en kvinde i en mintgrøn trenchcoat, sad helt rank, skråt over for mig i den anden ende af vognen. Derfra blev det et venterum. Hun fandt nogle strikkepinde frem og så ned

på dem. Det var, som om hun også var overrasket over at opdage, jeg sad der. Jeg ankom til Bruxelles om aftenen og satte mig ind i en taxi. Sært som jeg akkurat nåede at føle mig hjemme i Malmø, efter en ufattelig lang varm sommer, men så blev fanget her, i en by, jeg hverken genkender eller genkendes i.

Jeg går rundt i min fars villa, som om den kunne gås til. Den skal sælges, men ejendomsmægleren har ikke været forbi i det tidsrum, han ellers i telefonen brugte meget tid og energi på at understrege “ville være at foretrække for alle parter, hvis jeg ikke var hjemme på”. Jeg sover på anden sal i gæsteværelset. På mit natbord ligger en bog af Faulkner, jeg er gået død i tre gange nu, men den luller mig i søvn. Ved siden af bogen står et glas vand, som har stået der i nogle dage nu, og en ørering. Jeg vågner og går ned i stuen. Der hænger en række billeder af mine forfædre på støvede, grå fotografier. Jeg kunne fortælle dig, hvor lidt og hvad jeg spiste, men så ville du sikkert blive bekymret. Lad mig dog forsikre dig: Jeg har spist en hel fisk, den første uge jeg har været her. Den havde ligget i fryseren og så ud til at være blevet en del af den. Jeg er blevet museumsdirektør, køkkenchef, hotelindehaver og gæst i huset.

Mit arbejde er ensomt, men også frit. Det er for ikke at være alene med mig selv, at jeg skaber kunst. Jeg kan ikke finde min fars kamera i nogle af flyttekasserne, og jeg har ikke mit eget med. Så jeg har genoptaget arbejdet med fotogrammerne. Jeg sætter min telefon til at filme på væggen, når jeg projicerer dem op. Du så selv min barnlige glæde i Paris ved at kunne puste støvet, projektorens lyskegle

synliggør, rundt som en meteorregn i rummet. De seneste par dage har jeg testet, hvordan en spytklat (først tørt, skummende hvidt, så senere vådt, gennemsigtigt) en tåre (salt, men fremprovokeret), snot og blod reagerer, når de dryppes ned direkte på fotostrimlerne, mens de projiceres. Jeg kunne prøve med flere væsker, men det ville kræve, du var her. Om eftermiddagen bliver kælderens kølige mørke for koldt og stuens hengemte varme for varm, så jeg søger ud. Jeg ser næsten ingen, når jeg går rundt. Jeg får lyst til at gå rundt på museerne, nu hvor de er lukkede. Tænk på støvet, der lægger sig, uforstyrret, i denne tid, over værkerne. Forestil dig et museum uden en masse mennesker eller en masse mennesker uden en demonstration. En ven lagde et billede op af sin hund, han havde fået en bøde for at luften. Kirsebærtræerne ude foran akademiet eksploderer i lyserødt (en rødmen under en pudret kind). Er du sikker på, mirabelletræerne i København virkelig er afblomstret?

Om aftenen forsøger jeg at se film. Jeg forsøgte at se Akermans *Je tu il elle*, men hovedrollen bestiller lige så lidt som mig. Min irritation ved den genkendelse minder mig om vores skænderier, der, når jeg tænker over det, netop udspringer af genkendelse: en kat, der får øje på sig selv, men bare ser en anden kat, hvæser og skyder ryg. Der var en stor Chris Marker udstilling for et år siden, jeg ikke nåede at se. Din rapport får mig til at tænke på ham, selvfølgelig – men var det virkelig nødvendigt? Forleden fandt jeg et videoklip af Marker på vimeo. I klippet går han rundt til en demonstration i Paris og filmer. Han går tilbage mod folkekroppen, standser op, filmer et ansigt i et par sekunder, går videre. For første gang nogensinde lod det til, at

nogen også filmede Marker og ikke omvendt. Der er noget ved os to. Du får altid første ord, skriver det første brev. ~~Og selvom jeg er den~~ sidste til at svare føles det alligevel, som om du får sidste ord. Hvem får det sidste ord, hvem taber først ansigt? Jeg har brug for at gå i dine fodspor, og at du er ude af syne imens. Men sneen er jo, som du skriver, allerede smeltet.

Når jeg bliver mest rastløs om aftenen, går jeg mig en tur. Der er en sær og mystisk stemning i byen, som jeg husker fra min barndom. Natten er en paralleltid. Jeg kan blive så glad ved tanken om, at det forhåbentligt aldrig bliver sådan her igen. Alligevel fryder jeg mig over, at byen er ligeså stille hver nat, som den er på årets første dags nat.

Jeg har bestræbt mig på ikke at få det hele med. Jeg kan så let, alt for let, sammenfatte tings tilstande. Men hvad hjælper det.

I nat svævede lysestagen først op og strejfede lysekronens krystaller. De glimtede, som når solen lyser på en regnvåd rude og fregner et ansigt med skygger. Jeg havde sat mig på dit skød, men så begyndte jeg at lette. Et opslagsværk og nogle andre bøger gled gennem luften. Du greb fat om min svævende krop og bar den gennem stuen, som krydsede vi en flod. Lysestagen med de brændende lys faldt ned på jorden og brændte fire huller i gulvtæppet. Jeg tænkte på knappehullerne i en skjorte. Ikke i din, men min mors hvide skjorte, jeg går rundt i. Den hænger i morgensolen og blafrer.

træerne i natten

det uldne ved søvnen

en hvidhed

en flod mellem øjnene

det jordslåede i

foråret

det senere sumpede

vandhuller

der vokser frem

der stiger en damp

op fra mellem de

solvarme sten

morgenen klækker

af dagen

i små gry

disen driver gennem

søvnens krop

et sted i haven

løsner en dråbe sig

fra et spind

Gyvlen
dier solen

din fugl
stryger
sit sorte bryst
henover jorden

Dine sidste dage er meget større
end dine sidste år

din fine hud i den hvide seng
regerer over alt
hvad jeg er

solsorten og roserne
glør og gror

som om onskaben
nu ånder gennem skønhed

Jeg stod tidligt op og vandrede
stien i haven dybere
mens du vaskede
din krop mindre

vi talte kun om sommeren
der var ved at gå ned

din kimono var tynd af udmattelse

jeg ryddede op hele tiden
selvom tingene var alt for få

en morgen lå der rim på græsset
det yngste slør af hvidt
det var som den sidste morgen på jorden

Daggryets lange halmstrå
viser mig dit sidste ansigt
det følger overalt

Solopstået
går du over græs
guldspættet
nøgen i din gamle krop
i din unge
og mens du træder
blir du høj som en stærs

blik

dine
skuldre bryder skyerne
du er tyngde
kraft
nu

Et rum.

Et bord i rummet. Der er ridser i bordpladen. Benene er af metal og sorte.

Og stole, mange stole, mindst tolv stole står spredt.

Et stykke stof på den ene stol. Det ligner en kjole, i silke, blå.

Midt på gulvet en støvsuger. Den er gammeldags og stor, det får den til at se scienc fiction-agtig ud, som et rumskib. Nogen har holdt den i snablen og trukket den efter sig gennem rummet. Der er ingen herinde.

Men nogen har holdt den i snablen og trukket den over gulvet gennem det tykke støv.

Støvet. Støvet ligger spredt som et fint lag sne, nej, aske.

En skoletaske smidt på gulvet.

En vase.

En vissen blomst. Kan man overhovedet kalde den det. Den er mere et aftryk, hvor blomsten hang engang. Vasens kant har suget den til sig med sin kraft, og blomsten lod sig suge, ja, blomsten lod sit vand, lod sig svinde. Og vasen svinder. Og også bordet og stolene og den blå kjoles stof. Den blå kjoles stof er næsten allerede opløst,

men der er ingen her, der ser det. Løft kjolen, så vi kan se, hvor mørkt stoffet er, parat til at smuldre, som et højt slankt hus eller et træ efter brænden, ja, skelettet står tilbage, skrøbeligt og derfor stærkt, det synger ligesom, indtil nogen rører det, og berøringen kommer som et kærtegn, en lindring, som om nogen sagde, du har gjort det, du skulle, og nu skal du ikke mere, og skelettet smuldrer.

Menneske! da Herren skabte dig, trykte han sit Billede i Støv, han byggede sig selv af Støv og Muld, Menneske! Solen og Støvet

THE ELEMENTARY SUBSTANCE OF THE HUMAN BODY, THAT TO WHICH LIVING MATTER DECAYS

støv; substantiv, intetkøn, udtales ['sdø'w] af *støve*, verbum, udtales ['sdø:ve], af det middelnedertyske *stoven*: at støve, jage op, opstøve, rense for støv, *støv*; substantiv, intetkøn, udtales ['sdø'w] (1) meget små, tørre partikler af snavs, jord el.lign. der ved menneskers færden, af vinden eller på anden måde hvirvles rundt i luften eller lægger sig som et tyndt lag. 1.a) (ubestemt mængde af) små partikler opstået ved pulverisering. 2) pollen. 3) sommerfuglestøv. 4) det materiale som bliver tilbage af et dødt menneske (eller en anden organisme), ofte brugt som billed på forgængeligheden), på engelsk *dust* (dødeligt liv), af det germaske *dunstaz* (også kilde til det tyske *tunst* (storm, blæst, åndedrag) og *dunst* (uklarhed, slør, dis, tåge) (beslægtet med *dun*, *duft*, *dyst*, *døn* (*døn*; ((lugt af) død), beslægtet med oldnordisk *dauns*, heraf islandsk *daunn* samt dansk *dunst* (især dårlig lugt, ond lugt, stank, dødens stank) samt det hollandske *duist* (mørkt) og

donker (mørke).

(Mennesket): Grav det fri, der skal fri.

(Gud): Graver jeg dig fri, er du støv.

(Ingen):

Det sner igen. Sneen falder jævnt og gør bunkerne større og stien, vi gravede i går, umulig at se. Så lukker de nok vejen over bjergpasset, og vi kan ikke komme væk herfra i dage, og købmanden løber tør for brød og grøntsager, har kun lidt daggammel kage på en hylde, dyrere nu end før, da den var frisk. Vi kender sneen, vi ved, hvordan den strækker sig ind i stuen, og ved, hvordan bjergene strækker sig ind i sneen og forsvinder. Kun enkelte sten er synlige i hvidheden, de hænger højt over byen. Børnene sidder på snedyngerne. De spiser det, de sidder på. De graver store klumper sne fri og spiser og sutter, og sneen forsvinder i deres små munde, de spiser landskabet, og ny sne falder tålmodigt, fnug efter fnug.

(Menneske): Jeg kan huske, at hun var smuk.

(Gud): Du kan ikke huske hendes ansigt.

(Menneske): Jeg kan ikke huske hendes ansigt, men jeg kan huske, at hun var smuk.

(Gud): Hvis bare, du kunne huske noget mere. Så kunne jeg føde hende for dig. Jeg kunne forme hende i sne og puste liv i hende.

(Menneske): Jeg kan se sneen, men ikke holde om den.

(Gud): Du kan se sneen, men ikke holde den i din mund. Den smelter på tungen som den smelter i hånden som en øjenfarve, når du vil sige den højt eller skrive den ned.

(Ingen):

Tøj. Mere tøj. Det er ikke bare det blå stykke stof, men stof i alle farver. Det ligger spredt på gulvet. Falmet. Mørt. Som kjolen, der stadig ligger og ligner den kjole, den var, som et træ, et hus efter branden, forstå dette billede: som askestaven på en cigaret, man ryger, men ikke skodder, asken holder formen.

Der er også en radio. Der er ingen her, der kan tænde den. Der er stille som alt andet her. Og man spørger sig selv: kan der være lyd, når alting står stille. Nej. Og man er i tvivl, om rummet er et billede af et rum og vasen et billede af en vase og bordet et billede af et bord, for alting står stille og opfører som et billede.

Menneske ! gå derind med din tid.

(Gud): Du hørte det. Gå derind.

(Ingen):

Der er korn i luften.

Der er et hår i luften. En lille vind. Se. Det er ikke et billede, der er en lille vind, det blå stof bevæger sig. Gør det ikke? En anelse. En nullermand farer hen over gulvet. Som en vindheks. Så det er ikke et billede, så der er lyd.

nullermand; substantiv, fælleskøn (tot af sammenfiltret nuller), afledt af *nulre*; verbum, beslægtet med norsk *nulla* (svøbe, vikle) og svensk *njula* (klemme, kramme), opstår, når nedfaldne støvpartikler finder et fælles samlingspunkt, f.eks. et stykke tråd eller en brødkrumme, og holdes sammen dels af sammenfiltrering, dels af statisk elekticitet), på norsk hybelkanin (værelseskanin), på svensk *dammråtta* (støvrotte), på tysk *wollmaus* (uldmus), på engelsk *dust bunny* (støvkanin), i familie med *tæppemand*, *gulvmand*, *sengemand* og *støvfugl*, *fnug*; substantiv, intetkøn, udtales ['fnug] (meget lille stykke stof, sne, støv eller andet materiale, heraf *snefnug*, *støvfugl*) af norsk *fnugg*, af uvis oprindelse.

Gud! du har en Visdom uden lige, kender hver en Draabe Vand, hvert et Støv i Verdens Rige.

Vejen løber langs fjorden. Vi følger den. Sneen aftager nu. Vi mener hvidheden. Vi mener, den løfter sig, hvidheden løfter sig. Det her bjerg er tavsheden selv, og sneen sidder løst, og sneen er ond og kunne falde sammen som et hus, et træ efter branden, når som helst kunne bjerget

kollapse over os. En sneplov kommer buldrende, kæderne om hjulene. Dens larm virker skrøbelig mod bjergets tavse ansigt, og tavsheden hæver sig, og sneen sidder løs. Vi venter i vejkanten. Sneploven skubber sneen foran sig. Vi ser sne rulle ned ad skråningen som store hvide, sten, der lander tungt i vandet.

(Gud): Og er vandet.

(Menneske): Jeg er færdig med at briste.

(Ingen):

(Gud): Der er ingen til at svare dig.

(Menneske): Hører du mig! Jeg er kun en bunke støv, du kan feje op, jeg kan ikke briste mere! og alligevel brister jeg igen, hver gang jeg står ved komfuret og skal tænde for kogepladen og få vand til at koge for at lave mad til mig selv.

(Ingen):

Snefnug; substantiv, intetkøn (lille sammenhængende tot af snekrystaller som sneen består af, når den daler gennem luften), afledt af *sne* og *fnug*, *fnug*; substantiv, intetkøn, udtales [ˈfnug] (meget lille stykke stof, sne, støv eller andet materiale, heraf *snefnug*, *støvfnug*) af norsk *fnugg*, af uvis oprindelse, heraf *snefnug*, *støvfnug*, *støv*; substantiv, intetkøn, udtales [ˈsdøʷ] af *støve*, verbum, udtales

[ˈsdø:ve], i familie med *støff*, *støb*, *stoff*, *stouff*, *stoff*, *støff*, *stoft*, *stof*; substantiv, intetkøn (1) kemisk forbindelse eller blanding af kemisk forbindelse, 2) noget materielt og fysisk rumudfyldende i modsætning til noget åndeligt, se også *materie* og *materiale*, 3) samling af viden, idéer eller forestillinger, 4) blødt materiale), *materiale*; substantiv, intetkøn (råstof eller genstand der forarbejdes og bruges til fremstilling af noget), afledt af nylantinsk, *materiale*, *materialis*, *materia* (tømmer, stof), *stof*, *støv*.

(Gud): Jeg kan bygge en ny krop til dig, og til din nye krop et hus, og til dit nye hus et bjerg, og til dit nye bjerg en sol. Jeg kan bygge en sol!

Legepladsen er begravet, vi mener, oversvømmet. Gyngestativet er et overflødigt skellet inde i et nyt, hvidt bjerg af sne, vi mener vand, der står stille. Solen brænder uden varme. Barnet kaster sin røde hue i sneen og sparker til den og tramper på den og er rasende over, at vandet står stille, og vinteren aldrig stopper. Og senere finder man ham som en knude i en sofa, der ikke vil fortælle, hvor huen er.

(Ingen): Lad mig trøste dig lidt.

(Menneske): Der er en lille blomst under jorden.

(Gud): Jeg har bygget en lille blomst under jorden!

jorden af *jord* ; substantiv, fælleskøn, udtales [ˈjœ̃ː], (1) mørkebrun

eller sort masse af organiske og mineralske partikler som sammen med sten og sand udgør jordskorpen, og hvori planter gror, 2) jord som det stof, hvoraf Gud skabte mennesket, mennesket som *jordisk*, dvs. *dødelig, forgængelig, legemlig* dvs. *krop*, 3) det af menneskene beboede himmellegeme; jordkloden).

(Gud): Jeg har bygget Jorden!

DIAMANTSTØV, BJERGSTØV, KALKSTØV, KULSTØV, MELSTØV, PEBERSTØV, SAVSTØV, STENSTØV, SORTSTØV, NYSESTØV, DET GULE STØV, GULDSTØV, GULD, GUL I AL ALMINDELIGHED, ELM, HASSEL, BYNKE, BIRK, GRÆS

(Gud): Shh! STILLE! stille nu. Jeg må koncentrere mig. Vinteren stopper, og jeg bygger en ny. Jeg kan ikke lade være. Men jeg bygger også en sol og lille blomst under jorden. Så!

Solen brænder.

BLOMSTERSTØV

(Menneske): Jeg plukker en blomst til min vase.

HALLELUJAH

Og se! der kom et kraftigt Jordskælv, for Herrens Engel steg ned fra Himlen! og Himlen skal glæde sig, og Jorden juble! og hele Verden holde Fest, for nu er Hjejlen tilbage! vi mener Foråret. Velkommen!

Asketreet

Hva om du er
her du ikke er
bak Akademihotellet i Uppsala
asketreet nedi der
på hjørnet av det gule hva det nå er
fingrer seg opp til fingrende blad
mørkere musikk bladspiller
det slanke treet vokser
som bare dette ene gjør
greinene kurver seg, forgreiner seg nettopp slik
lysflekker i barken
blinker deg fram

*

Elsk meg smelt meg sol meg regn meg
Storm meg tåk meg tø meg grønn meg

*

Det grønnes sang:
fra uminnelige tider og akkurat nå
fra så lenge jeg har levd
og før jeg blei født
synger grønnstrupetørst

synger bygger klorofyll
henter vann til sangen djupt under det visne
se grønt til jeg bare ser grønt
høre grønt til jeg bare hører grønt

Trærne, vinter

De to trærne
var ikke oss
de fletter seg sammen
andre enn oss
i vinteren andre
i barken andre enn oss
i greinene andre
i kvistene andre
i lauvet borte andre
langt borte i trærne
står trærne

*

Som et orkester
bjørkene på rekke
i lykteskinn
bare som et orkester
bare bjørker
slutten av februar
lyden av svarthvitt
lyden av trestammer
lyden rund

Hjemmet, suset

Piletreet

mor pil

eldre enn blokkene, parklandet

står der i kanten

i midten hvor som helst

brer sus omkring seg

sprekker og vokser

*

Varm ettermiddag, vind

rasler i blad bortover den svidde plenen

augustfrø faller med korte smell mot asfaltstien

huset vi bodde i står der og står der ikke

huset suser i pil og lønn

hvisker det jeg får vite

suser mor, blinker pileblad hvite

det suset hjemmet er, den granens susning

vid vars rot ditt bo är fäst

Lysbrannen

Varför skall det vara mörkt i ett rum
när det kan vara ljust
och alla skuggorna kring land och sinnen
og nå er det så brennende lyst
at alt er nøyaktig slik det er
den gamle togstasjonen er blitt restaurant
med mørkegrønne markiser
den nye et metallblankt ikke-sted
du passerer gjennom
og etterlater penger i
men som statsjernbanen
har kasta seg sjøl ut av
hvor er staten i Sverige
er den blitt forbudt
hvor er sosialdemokratene
har de forbudt seg sjøl
there is no such thing as society
bare bank kasino gevinst gevinst
det fins ingen til beste for folk
en gal konsument full av smarttelefoner
pluss noen de ikke trenger
de i glesbygden
lamellblokka fra 1965 ligger nøyaktig der den ligger
som fryst, ikke en millimeter feil
hvert minste gulna, brukne grasstrå har sin plass

asalbærets matte, okergule lampe
lyser opp det som ikke fins
det mørke lyset som puster
byens parker og plener er halmstrå
taper kampen mot lysbrannen
rundt land og sinn

rosa luma, luma rosa
roser på bakkernes bakker
nogle står gemt i folder
under øjne

hernede dufter der af mynte og svovl
som om noget er ved at løsne sig eller falde ned
noget der er naturligt eller og endegyldigt

som store bede
og brede brune blade
som enten varme hænder eller blade der skærer
det svider og øjne løber i vand
de drypper ned og samler sig
blanke og perfekte i folder

lygte viser hvor og der er dufte, nu af svovl og græs
de samme dufte opsporet af mennesker og dyr

tændstikker med rosa hoveder
når tanken forlader arbejdet
er det som at legemliggøre tanken
om Kirkeby der arbejder

intuitivt
terrasse
geologiske lag

skorper der skærer som sløve knive
og bløder flydende sten
brogede og kødagtige
hvide plamager på tæppet
hvor det er blevet rensset

jeg rører dem alle med den samme finger og bemærker:

pletterne er de reneste steder.

- (1) Jeg er herovre. Jeg er herovre.
- (2) Hvor er det dejligt at møde dig her. Jeg undskylder for min forsinkelse, - det sker efterhånden så ofte! - men det er skønt at se dig.
- (1) Jeg kan se, at du er knappet. Nydeligt.
- (2) Og blinket i dit øje!
- (1) Tak.
- (2) Tak.
- (1) Sid ned.
- (2) Tak.
- (1) Her er menukortet. Jeg tænker at vi tager husets vin? Med mindre du tænker andet?
- (2) Nej, det er helt fint. Du skal vel have en nummer 16, 28 og 43?
- (1) Uden tvivl. Det fungerer altid for mig. Og dig?
- (2) Jeg tror at jeg går med en 11, 22 og 57.

(1) Det lyder godt. Jeg ser virkelig frem til dette. Jeg nyder altid dit selskab. Men, og misforstå mig ikke, men hvorfor har vi lige netop valgt dette her sted, egentlig?

(2) Jeg har fået nye gardiner i min arbejdsstue. Da jeg vågnede i morges, troede jeg det havde sneet, da jeg så dem blafre over mig. Rødbedesorbet og sprøde boghvedekerner. Jeg hilste dem velkommen, forvisset omvendt. Og jeg kunne mærke det: det var bare historisk iscenesættelse, der blev nul. Det var i de samme dage, hvor den første sne var kommet. Snedækket snedækket sne.

(1) Jeg ved hvad du mener. Det er præcis sådan det er herinde. Omkring mig ser jeg kun tapet, og i vores samtale kun tapetserede mønsterbevægelser: de limer ved hinanden. Der båndes mellem tapetets mange former. Og se mønstrene: en perfekt balance mellem varme og kolde farver! Veltilregneligt. Varme og kolde farver er sådan set funktionelle. De stammer ikke fra en substans, men i stedet fra en oscillation i et endeløst 'varmt-og-koldt-system'. Det er atmosfære.

(2) Det værste er, at de har lagt rygelokalet ved siden af restauranten. Røgen siver ind hver eneste gang folk går ind og ud derfra. Det er enormt uhensigtsmæssigt. Jeg forstår ikke, hvorfor de ikke har placeret den på den anden side af gården.

(1) Jeg ved nu ikke om det er det værste. Konduktøren går i træde, forvindeligt: han irriterer mig. Det er jo umuligt at få ro her! Folk råber, skriger, taler, taler i telefon.

(2) Netop det forstår jeg heller ikke. Hvorfor overhovedet tale i telefon? Alle telefoner er forbundet med hinanden alligevel. En telefon der taler i en telefon der taler i en telefon der taler i en telefon der taler i en telefon. Og blinket i dit øje!

(1) Du forstår mig alt for godt, min ven. Må jeg kalde dig det? Det er også lige meget. Det slår mig dog, når jeg ser på dig nu her, foran mig, ved mig, her, der, lige meget, at vi måske slet ikke mødes lige nu. Kan du følge mig? Måske er det sådan, at man altid danser i den store puls.

(2) At man danser? Hvem?

(1) Udelukkende man. Aldrig du eller jeg, netop fordi at det er du og jeg. Når man mødes to og to, så tvinger pulsen sig ind i blodet, pludselig må man samspille, agere, negere, give, række ud, pludselig er man i eksistens. Mødet med det andet menneske er dommen ind i det absolutte.

(2) Jeg er ikke sikker på om jeg forstår det. Og netop det siger jeg jo, for jeg ved at vi har en samtale her, men det er stadig mig der har en samtale med dig. Jeg ville selvfølgelig gerne kunne sige: vi samtaler. Derved mener jeg ikke: man samtaler, men derimod: du og jeg samtaler. Vi har et møde, men mødet er mellem os to.

(1) Du taler, jeg svarer: det er ventilation. Ventiltalen er socialisering, men ikke et møde. Hvordan kan man overhovedet

mødes med stemmer? Aldrig, for stemmerne er kun friktion, - og som virkning af en friktion bliver den en reduktion, en tilværelsens kvælning af sit eget stof, et udspring fra det omværende. Dialogen er monologens tale.

(2) Det kan du muligvis have ret i, - jeg skal ikke kunne sige det, - men hvorfor "den store puls"? Hvorfor kalder du det ikke blot "pulsen"? Du er alt for dramatisk. Det er blot pulsen vi er i: den er generel, og derved jævn. Der er intet stort ved den. Din trang til de store armbevægelser fanger dig her, vil jeg mene, og det farver dig.

(1) Hvordan kunne jeg være uenig med dig? Nej, jeg kan ikke være uenig: det er netop det, jeg forsøger at sige til dig. Vi er enige!

(2) Så vi er enige? Det er noget af en måde at starte samtalen på. Så er der jo ikke noget at snakke om.

(1) Lige præcis. Det ene svarer til det andet. Lad os spise noget mad.

(2)

(1)

(2) Jeg bliver altid i tvivl om hvilken gaffel jeg skal bruge først. Kan du huske dette?

(1) Du skal altid tage dem udefra og ind, både gaffler og knive. Skeen giver sig selv. Selvfølgelig.

(2) Så jeg bevæger mig ind mod tallerkenen?

(1) Ja, lige netop.

(2) Godt, så tror jeg at jeg har fanget det. Men, - det du sagde før, - det hænger stadig i mig. Jeg har en fornemmelse af, at du knytter ting sammen, som egentlig burde være adskilte. Det er trods alt sådan, at alt er forskelligt. Det må du da give mig ret i? Man møder altid det andet og aldrig blot den anden. Øh, lad mig sige det på en anden måde. Det er ligesom den følelse der kan opstå, midt under en samtale, pludseligt, hvor det går op for dig, at de øjne, du kigger ind i, også kigger tilbage i dine. Kender du ikke den følelse? Det kan ramme som et stille chok og netop forstyrre samtaleens samhörighed. Jeg kan altid høre naboen hjemme i min lejlighed, og faktisk, må jeg indrømme, så foruroliger denne konstante skramlen mig. Derfor kan jeg være til fals for at abonnere på din tanke. Men desværre. Der er altid meget andet.

(1) Som du for eksempel ser, så er der foran os et bord med to tallerkner. En foran mig og en foran dig. Ikke mere end det.

(2) Det passer ikke. Jeg kan se fire tallerkener, fire gaffler, fire knive, to skeer, to servietter, fire vinglas og en enkelt lysestage.

(1) Disse hører til tallerkenen. Og af tallerknerne er der kun to.

(2) Det kaldes også kuverter, kommer jeg til at tænke på nu - kommer du også til at tænke på det? Jeg havde sandt at sige været arrig, hvis ikke vores tallerkener havde været ens. Det havde været sløseri fra restaurantens side.

(1) Engang fandt jeg en beskidt gaffel, kaldte på tjeneren og sendte den tilbage til køkkenet. Jeg fik heldigvis en undskyldning og et nedslag i prisen. Men jeg har dog aldrig prøvet, at gafflerne, som var lagt ved tallerkenen, ikke tilhørte samme sæt. Hvis det var sket, havde jeg nok også sendt dem tilbage til køkkenet.

(2) Tilbage til køkkenet skal det! Men hvad med maden? Det virker åndssvagt at vi taler så meget om tallerkenerne, når det i virkeligheden er maden det drejer sig om. Det er vel derfor vi er her?

(1) Intet kunne være mere forkert, hvis du blot tænkte dig en lille smule om. Æblernes mængdelære kunne potentielt have klaret sig selv. Æbler mængder. Forret: Kammusling med hvid chokolade, syltet pæresorbet på kærnemælk og skummende brunet smør. Hovedret: Bergamotte med fermenteret champignon og æblegran med parfume af kardemomme. Dessert: Ramsløgsblanquette i forarbejdning med mandarin, solbær, og røget marv vendt i vaniljeparfait. Den tredje tallerken er i den anden tallerken, på samme vis som at den anden er i den første. Det er tallerkner i tallerkner. Vi kræver ikke, at hvid chokolade, bergamotte, sorbet og sprøde pighvar gør objekter af sig

selv. Vi kræver tallerknerne.

(2) Du snakker om tallerkenerne, men jeg skal lige være sikker på, at jeg forstår det rigtigt. Du taler om en række samlinger. At kammusling er med i klassen af kardemomme. At det er det, der i disse samlinger er indeholdt, at vi kan tale om, at vi kan tale om, at vi kan tale om, at vi kan tale om, at vi kan tale om, at vi kan tale om hvordan hvid chokolade, bergamotte, sorbet på kærnemælk og skummende brunet smør kommer til syne. Du giver dog ikke en talen om, men en tale der ligger i den anden, som ligger i den tredje: derved giver du blot en tredje tale, i stedet for den første. Æblemandarin - er det mandarin? - en tale om at udtage definitionen fra samlingen. Vi kan tallerken der. Det er af? Muligvis.

(1) Indtil paradoksernes tilnærmelse kunne vi tale om at udtage tallerkenernes tredje tale om at fremfinde de parfumer og inkonsistenser, som måtte findes heri. Aggregat aggregat aggregat mandarin: at de de har en hvis form for solbær, solbær, synes, dette er gruppen. Disse er mange, men hører til tallerkenerne, hvoraf der er to. Og tallerknerne hører i sidste ende til bordet, hvoraf der er et enkelt. Ikke mere end det. Det er dette vi kræver.

(2) Jeg ved nu ikke hvor enige vi er, selvom du siger det, - men maden er god.

(1) Det kan vi blive enige om.

(2) Men, men. Når du, som ved mit eksempel før, får øje på det øje, som kigger ind i dit, så opdager du, antager jeg, - at dværgpapegøjer er mængdekraftbølger: at denne og andre højere belastninger vil pille fjerene af sin partner - ret og sagt: at lade dem fjer.

(1) I praksis er dette en observerbarhed som ikke er brugt i betydelighed indenfor fugleopdræt. Netop kendskab til fuglearterne medfører, at man kommer på en sådan afstand, der svarer til en afstand, der svarer til en afstand, der svarer til en afstand til at opdage tyngdekraften.

(2) Medmindre du selvfølgelig kom på en sådan afstand, der svarer til en afstand, der svarer til en afstand, der svarer til en afstand til at tabe observerbarheden af syne? Tror du ikke at problemet ligger i, at du kigger ned i bordet, selvom vi er på en restaurant?

(1) Men se på tapetet! Et virvar af farver og mønstre. Så snart en varm farve er til stede på fladen, opvejes den af en kold farve for at harmonien er til stede. Det samme gælder med komplementærfarverne. Oscillationen medfører dets ekvilibrium: summen af alle udefrakommende kræfter er nul, og bevægelsen sker mellem mønstrets egne elementer - og det udgør et lukket system, eftersom hver en farve, i et sådant system, eksisterer i kraft af at blive bestemt negativt. Farven eksisterer i sit system, og er uden egenart, uden kilde. En telefon der ringer til en telefon der ringer til en telefon der ringer til en telefon.

(2) Inden man begynder at sætte tapet op, skal man sikre sig, at væggen er jævn.

(1) Han eller hun: apparat. Et operativsystem åbner en mellem synlige fremtidige hacking søde slogan ønsker. Mellem logik. Det kan imidlertid være svært at forudsige, hvor sejren vil findes. Det er de bevægelige dele, som gør, at hver maskine vil blive verden.

(2) Hvad skete der? Hændelser sker i deres egen tid. Insekter tilbliver. Atmosfæren er i enhver af de lange omveje. Atmosfæren er i behov for nogle gange.

(1) Det synes faktisk nødvendigt for en maskine at have verden.

(2) Det er jeg slet ikke så sikker på.

(1) Nå, det er også lige meget. Hvorfor dog diskutere det? Vi er jo enige.

(2) Absolut.

(1) Hvad er det deroppe? Derhenne. Kan du se det?

(2)

(1)

(2)

(1)

(2) Men ... tænker du ikke, at du integrerer mindretallet ind i en tænkning, som anlægger vejen til staten? Baner vejen? At du tænker mindretallet i forhold til det, som det er mindretal af?

(1) At være på restaurant og at være født ind i en social krop som er forstået som homogen fra starten: hvorfor taler vi da to? Gennem modstand vil minoriteterne have en selvstændig eksistens, men kun i form af statskanten. Et forhold af kraft eller spænding.

(MISSINGNO.) Boom-Chi-Boom-Boom-Chi.

(1) Du snakker om forskelle, men man vil da også kunne sige, at mindretallet er en forskel af, eller i, eller under, den sociale krop. Forskellene producerer det samme som usynliggørelsen. Minoriteter er på denne måde samtidigt udenfor og indenfor. Forstået som forskelle er mindretallet mængder, som ikke har deres egen autonomi, fordi de henviser til det overordnede. En stat, som tænkningen på forhånd antager. Og sådan taler vi to. I spænding. Sådan taler vi i restauranten.

(2) Hvad er det i så fald, som forsvinder med det samme, så snart det manifesterer sig i vores samtales periferi? Tilværelsen vælder altid i hovedet på os. I vores ansigter. Vi er altid i undertal.

(MISSINGNO.) Centraliserrestaurantager. En enhed i en centraliseret enhed - den antager. Centraliserrestaurantager. Og sådan taler, eller også, som tænkningen centraliser vi to. Knugser. Centraliserrestaurantager. I spændingen anden af, eller krop. Eller, den. Centraliserrestaurantager. I spændingen antager forskelle, de siger, der, den måde samme sekunder, samme sagt, siger vi to. Centraliserrestaurantager. Det er centret, kun et center, en stander, eller, den ander, den anden, der, der, eller en antager. Centraliserrestaurantager.

(MISSINGNO.) Vælger vi et tilfældigt punkt på tallinjen, vil der altid dukke et irrationelt tal op og aldrig et naturligt heltal, til trods for at der findes en uendelig mængde naturlige heltal på tallinjen. Også selvom vi valgte i en uendelighed. Stadig kan jeg dog se fire tallerkener, fire gaffer, fire knive og to skeer. Det eneste vi kender til, er de uendeligt sjældne instanser. Faktisk så uendeligt sjældne, at de ikke forekommer. Mindretallet er måske ikke fåtallene, men netop det generelle, det allestedsnærværende, det hyppige, de mange tal, hvor det derimod er sjældenhederne vi tænker i. Det eneste der skal til før at vi kan bevise vandet i havet, er blot en enkelt dråbe vand, men hver gang vi tager en prøve fra havet, så er der altid kun en sten, en søstjerne eller et stykke tang i vores glas. Igen og igen og igen. Vi kan derved ikke konstatere at havet eksisterer, men kan kun konstatere at der findes sten, søstjerner og tang. Vi kan kun se det, som ikke er her. Minoriteterne er det utællelige, men vi kan kun tælle.

(2)

(1)

(2)

(1)

(2) Har du set de flokke af mammutter der svæver langs
himmelbuen?

(1)

(2)

(1)

(2) Hvorfor har de ikke rettet fejlen endnu?

(1)

(2)

(1)

(2) Lygter derude og gulve under os.

(1) Et trefoldigt leve!

(2) Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra!
Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra! Hurra!
Hurra! Hurra! Hurra!

ADDENDA

TIDSSKRIFT FOR NY LITTERATUR

NO. 6 - 2020

REDAKTION

Hedvig Tygstrup Greiffenberg

Victor Chakravarty

Johann Sten Nielsen

Danni Storm

TRYK

Christensen Grafisk

ISSN: 2445-5547

ISBN: 978-87-998284-5-6

© Addenda og forfatterne

Udgivet med støtte fra
STATENS KUNSTFOND

IDA RASMUSSEN

EMIL GRARUP

CLARA BUSCH

OLE VILSTER

THERESE VEIER

CLARA MOSCONI

FREDERIK TØT GODSK

OSKAR FEHLAUER

CHRISTINE LIND DITLEVSEN

CLARA MARIE BRO LUDVIGSEN

JO EGGEN

DENISE ROSE HANSEN

MARK THOLANDER

